

Men vertelde die dagen
over een man met dieren in de ogen
en een vrouw die zich hulde in glas.

Zij waren beiden onbereikbaar,
maar stormden elkaar binnen.

Soms moet men als twee halmen
naast elkaar staan
en regen op de kuiten voelen.

Soms zijn wij lichter dan alleen.

Maar de stormen komen
en het hart wordt diep
en ze voelen zich in zandgrond veranderen.

Men verloor de grenzen van zijn lichaam
en de schepen zakten in de aarde

en men zou alles laten vallen
om bij hem te zijn,

maar dat maakt niet meer uit.

Soms is het niet zo goed om een hand te zijn.
Het bed gaat op in de deining,
katten janken eindeloos

Dijken breken.
De dag heeft geen antwoord.

Kom nu maar spinnen aan mijn buik, lief,
waar een rivier buiten haar oevers trad.

Ga slapen onder een hemel van filigraan,
laat ogen in hun kassen rollen
onder een verguld plafond.

De aderen zijn zacht vanbinnen,
wij bloeien in het donker.

Ontzwem niet de zee,
kooi niet de vogel,
honger niet de dieren uit.

Was de woorden af,
zet letters in hun kasten.

Het lichaam schreeuwt,
de buik huilt met een open stem.
Het kiert langs alle kanten.

Wij lezen grote ramen,
worden ouder waar het jonger kan.
In deze warmte groeit een vrucht, een speld groot.

Kom nu maar slapen in mijn hand, lief.
Het komt, en het zal glanzen.

Na de zondvloed harken wij
de rest van het puin bijeen.

In dit zand zien wij ons klein worden.
We houden de ogen halfdicht:

zon op het land,
land onder lucht,
water tot er geen diepte meer blijft.

Er staat een stevige wind
en de huizen klaren
als een inwendige nacht.

We ontwaken naast een afdruk
en dromen dezelfde handen.

We hebben buiken die open en toe gaan
terwijl diep in ons de dooi inzet.

Ons midden is bestendig.

Wij begraven ons in klanken
en gaan op de ijsvlakte staan.

Klauwen branden tegen kaken.
Het lichaam barst van binnen uit.

We brullen naar de hand die uit het ijs komt
en ons gloeiend onder trekt.

Misschien, als wij nog glanzen,
spoelt hij op onze stranden aan.

Hij zal zacht zijn. Hij zal stralen.
Hij zal niet aflatend luisteren
naar de stemmen diep in ons.

Misschien, als we het niet verwachten,
komt de man.

Lies van Gasse (1983), studeerde aan de Accademia di Brera in Milaan en keerde terug als “meester in de beeldende kunst”. Schrijven bleek op jeugdige leeftijd al een natuurlijke gave. Met haar eerste bundel “hetzelfde gedicht steeds weer” (2008) wordt ze onmiddellijk beschouwd als een gerijpte jonge dichteres. Haar poëzie is indringend, subtiel, veelal bedrieglijk eenvoudig en toegankelijk. De uitweg uit haar gedichten is heel wat moeilijker te vinden. Vorig jaar verrast ze met het graphic poem Sylvia, een beeldgedicht en mythisch verhaal over twee geliefden. Samen met Annemarie Estor schiep ze in 2009 ook de figuur Hauser, een historisch beladen figuur die beide dichters-kunstenaars de wijde wereld insturen.